

Certamen de Guitarra «Francisco Tàrrega»

Nadal ESCRIG

El guitarrista italià Claudio Marcotulli ha estat el guanyador de la XVIII edició del Certamen Internacional de Guitarra «Francisco Tàrrega», de Benicàssim, que s'ha distingit per la baixa participació i per la gran qualitat dels intèrprets.

D'alguna manera ja ho intuïa així Manuel Cubedo, guitarrista castellonenc i membre del jurat, en l'acte de presentació del certamen quan justificava la baixa participació —només 22 guitarristes— en la dificultat de les obres elegides.

Els organitzadors van triar com a obres obligades per a la pre-selecció *Variaciones Opus 1112*, de Giuliani; *Sueño*, de Tàrrega, i *La partita for guitarre*, d'Stephen Dogson.

El jurat, per primera vegada reconegut internacionalment, fou presidit per André Prevost, compositor i catedràtic de la Facultat de Música de la Universitat de Montreal.

L'expressionisme de Williem de Kooning al Centre Pompidou

Durant gairebé tot l'estiu i fins el 24 de setembre, la ciutat de París ret homenatge al pintor de nacionalitat nord-americana Williem de Kooning. Aquesta exposició, que ocupa la Grande Galerie del Centre C. Pompidou, procedeix de l'Akadémie der Künste de Berlín i del Whitney Museum de Nova York.

Joan VICENT ALIAGA

L'obra de de Kooning sol veure's inclosa dins la pintura nord-americana que des dels anys 40-50 fou denominada per Harold Rosenberg *Action Painting* (Pintura d'acció), junt amb els Pollock, Gorky, Hoffman, Rothko, Still, Motherwell i altres impulsors de l'expressionisme abstracte, però les seues arrels són, en bona mesura, europees.

Nascut a Rotterdam el 1904, als 21 anys s'embarca cap als Estats Units, on, paradoxalment, féu amistat amb el pintor Arshile Gorky, d'origen armeni. Amb ell, la influència de

l'esteticisme alliberador del Surrealisme es fa evident. En els primers quadres l'aura i la màgia de Miró són presents, però molt prompte De Kooning hi introduí un nou ordre estètic: la *homeless representation*. Abans d'arribar-hi, cal aturar-se una mica en un període que l'exposició del Centre Pompidou mostra acuradament: les pintures negres que De Kooning encetà el 1946, després d'haver passat per una etapa on l'ús del rosa s'inscrivía en un simbolisme humanista (evocació de la carn). Durant l'època negra De Kooning utilitza l'esmail negre o l'oli, indistintament, creant unes superfícies abstractes (vegeu *Zürich* —1947—, *Dark Pond* —1948—), on els traços descriuen un recorregut a través del somni, un paisatge de l'emoció.

En plena efervescència de l'*Action Painting*, De Kooning (1950) decidí retornar a la figura, a la representació de la dona com un cosmos d'incitacions gestuals.

Aquestes «Women», en un terbolí d'olis, esmalts i carbonets, són la imatge més coneguda del pintor,



ja que l'osmosi increïble de trets abstractes amb la simulació figurativa ha donat peu a la teoria de l'*homeless representation* (representació sense llar).

Tanmateix, la insolència cridanera d'aquestes dones (prostitutes o dones de raval) i el seu desvergonyiment no han estat ben representats al Pompidou, perquè la sèrie de «dones» que allotja el Moma de Nova York no ha pogut ser vista a París.

Amb tot, l'art de De Kooning no acaba ací, i tres sales són dedicades a les darreres etapes de la seua producció artística. Des de 1956 l'abstracció, plena de turbulència, domina la seua obra, i en els dibuixos —o inclús en les escultures que comença en 1969— trobem l'exemple del desafiament llançat per l'artista. De Kooning no veu diferències entre la pintura i el dibuix, i la rebel·lió que porta al seu si es veu reflectida en l'esgotament que traspuen les seues pintures. Si no podem dir que la poètica creada per De Kooning haja estat tan important com la de Pollock o Rothko, no podem negar-li el deler de posar l'espectador davant dels abismes de l'art. Això és, sense cap dubte, tot un mèrit.

Congrés de llengües minoritzades

L'Associació Basca de Sociòlegs organitza dels dies 1 al 5 d'octubre el primer Congrés Internacional de Sociologia de Llengües Minoritzades a Fadura (Getxo), Biscaia. Amb el suport especial de professionals bascos, gallecs i catalans, el congrés pretén abordar els problemes de les llengües sotmeses a processos de repressió i substitució. Hi intervindran especialistes com ara Lluís Aracil, Robert Jaulin, Mikel Pueyo, Pérez Vilariño, Iñaki Larrañaga, J. Cobarrubias, María José Azurmendi, Rafael Ninyoles, Paco Garmendia, Sebastià Serrano i William Mackey, fundador del Centre Internacional de Recherche sur le Bilinguisme, de Quebec. La matrícula al congrés s'ha de fer a l'Associació Basca de Sociòlegs (Licenciado Poza, 31, 7a. Bilbao-11).